

ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΑΘΗ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Καί στό ΜΑΘΗΜΑ αυτό ἐκθέτουμε τήν ὑπόθεση ἔργων στά ὁποῖα ἔχουμε τό φαινόμενο **ΙΨΕΝΙΚΟ ΤΡΙΓΩΝΟ**.

Στό ἔργο τοῦ Σαίξπηρ «**Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ὁ ΣΤ΄** Δεύτερο μέρος».

Τό ἔργο αὐτό ἀποτελεῖ τό κέντρο τῆς τριλογίας τοῦ **ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤ΄**. Θέμα του ἡ ἐμφύλια διαμάχη στήν Ἀγγλία γνωστή μέ τό ὄνομα «Πόλεμος τῶν δύο Ρόδων». Τό μεγαλύτερο μέρος τῆς δράσεως διεξάγεται στήν βασιλική Αὐλή. Παρουσιάζει τόν ἀγῶνα γιά ἐξουσία πού προκαλεῖται ἀπό τήν ἀδυναμία τοῦ Ἑρρίκου Στ΄ νά κυβερνήσει μέ στιβαρό χέρι. Εὐγενεῖς καί συγγενεῖς μέ τόν βασιλέα ἀνταγωνίζονται γιά ἰσχύ, πλοῦτο, καί τήν ἀπόκτηση τοῦ θρόνου. Ὁ νεαρός καί θεοσεβής Ἑρρίκος ὑποδέχεται τήν μέλλουσα σύζυγο καί βασίλισσα Μαργαρίτα τοῦ Ἀνζοῦ (ἀπό τήν Γαλλία). Τήν καλοσωρίζουν ὅλοι στήν Αὐλή, ἀλλά ἡ ἄγρια καί πανούργα Μαργαρίτα θά ἀποδειχθεῖ ἡ «**Δύκαινα τῆς Γαλλίας**», ἡ κυρία αἰτία τῆς τραγωδίας τοῦ Ἑρρίκου. Πρόξενος συνωμοσιῶν, μίσους καί ἀπληστίας, κατά τόν λογοτέχνη John Masefield.

Ἐκτίθενται τά σχέδια τῆς Μαργαρίτας καί τοῦ ἐραστοῦ της δούκα του Σάφοκ νά παραμερίσουν τόν δούκα Χάμφρευ τοῦ Γκλῶστερ, θεῖο καί σοφό σύμβουλο τοῦ βασιλέα. Συνεργάζονται μέ τόν φιλόδοξο Καρδινάλιο Beaufort καί τόν δούκα τῆς Ὑόρκης Ριχάρδο. Καταφέρνουν νά τόν ἐξοντώσουν.

Σημειώνεται ἐξέγερση ἀγροτῶν καί ἐργατῶν τῆς ὑπαίθρου μέ ἀρχηγό τόν Jack Cade. Ἀποτυγχάνει νά καταλάβει τήν ἐξουσία. Ὁ Cade συλλαμβάνεται καί ἐκτελεῖται. Ὁ Ριχάρδος τοῦ οἴκου τῆς Ὑόρκης ἀνέρχεται σταθερά ὑποστηριζόμενος ἀπό τόν κόμη τοῦ Warwick. Καταφέρνει νά ἐξορίσει τόν δούκα Σάφοκ καί κατόπιν νά τόν σφάζει. Τό ἔργο τελειώνει μέ τόν πρῶτο θρίαμβο τοῦ Οἴκου τῆς Ὑόρκης στή μάχη τοῦ St. Albans ὅπου νικῶνται ἡ Μαργαρίτα καί ὁ βασιλιάς, ὁ Ἑρρίκος Στ΄.

Στό έργο του Σικελού συγγραφέα Λουίτζι Πιραντέλλο «ΝΑ ΝΤΥΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΓΥΜΝΟΥΣ».

Η υπόθεση του έργου εκτυλίσσεται στη Ρώμη. Ο συγγραφέας Λουντοβίκο Νότα έρχεται με την Έρσίλια Ντρέϊ στο διαμέρισμα οίκιας της Σινιόρα Όνόρια, σε μία λαϊκή συνοικία, που έχει ένοικιάσει. Ο συγγραφέας Λουντοβίκο Νότα εδιάβασε σε εφημερίδα μία συγκλονιστική συνέντευξη που είχε δώσει η Έρσίλια Ντρέϊ μετά την απόπειρα αυτοκτονίας που είχε κάνει. Ένδιαφέρθηκε για την περίπτωση και έπηγε στο νοσοκομείο όπου η νέα ένοσηλεύτηκε και την έφερε στο διαμέρισμα όπου έμενε. Η εξέλιξη της υποθέσεως του έργου αποτελεί ξετύλιγμα του νήματος του χρόνου, του παρελθόντος της Έρσίλια Ντρέϊ κυρίως.

Η Έρσίλια Ντρέϊ εργαζόταν ως δασκάλα στο σπίτι του προξένου Γκρόττι στη Σύμωρη, επιβλέποντας την μικρή κόρη του επειδή η γυναίκα του ήταν άρρωστη. Ο Γκρόττι την έκανε έρωμένη του. Ο αξιωματικός του ναυτικού Φράνκο Λασπίγκα, που επισκέφθηκε τον πρόξενο, έζητησε σε γάμο την Έρσίλια και άρραβωνιάστηκαν. Όταν η Έρσίλια απουσίαζε από τό σπίτι, η κορούλα των Γκρόττι έπεσε από την βεράντα και σκοτώθηκε. Τό γεγονός θεωρήθηκε τιμωρία του Γκρόττι για την άπιστία του. Η Έρσίλια αποπέμφθηκε και ήλθε στη Ρώμη αναζητώντας τον μνηστήρα της Φράνκο Λασπίγκα. Εκείνος είχε άρραβωνιαστεί με άλλη κοπέλα.

Η Έρσίλια πληροφορείται ότι σύντομα θά γίνει ο γάμος τους. Στην απελπισία της παίρνει φαρμάκι, αλλά δέν πεθαίνει. Πρόλαβαν κάποιοι και την μετέφεραν στο νοσοκομείο όπου έσωσαν την ζωή της. Πρίν η Έρσίλια πάρει εξιτήριο, ο δημοσιογράφος Άλφρέντο Κανταβάλε της έπηρε συνέντευξη που η δημοσίευσή της προκάλεσε πάταγο. Η οικογένεια της μνηστής του Φράνκο Λασπίγκα την παραμονή της τελετής του γάμου τον άκύρωσε διαλύοντας τον άρραβώνα.

Μετά την περιπέτειά της η Έρσίλια είναι σωματικό και ψυχικό ράκος. Στο διαμέρισμα όπου μένει ο ήλικιωμένος συγγραφέας Λουντοβίκο Νότα εκτός από την ιδιοκτήτρια Σινιόρα Όνόρια και την καμαριέρα Έμμα, έρχονται ο δημοσιογράφος Άλφρέντο Κανταβάλε, ο μνηστήρας της Φράνκο Λασπίγκα και ο πρώην εργοδότης και έραστής της πρόξενος Γκρόττι.

Η ιδιοκτήτρια του διαμερίσματος έναντιώνεται, για λόγους αρχών, στη φιλοξενία που θέλει ο συγγραφέας να προσφέρει στην ταλαίπωρη κοπέλα που δέν έχει τά οικονομικά μέσα για άλλο κατάλυμα. Αυτός θά μείνει σε ξενοδοχείο. Όταν η Σινιόρα Όνόρια μαθαίνει τό δράμα της Έρσίλια, αλλάζει άρδη, δείχνει ενδιαφέρον και καλοσύνη. «Είναι ένας άγγελος», λέει στους Φράνκο Λασπίγκα, Άλφρέντο Κανταβάλε και Λουντοβίκο Νότα. Όταν μαθαίνει τά άρνητικά στοιχεία του παρελθόντος της κοπέλας, χάνει την ανθρωπιά της και γίνεται επικριτική.

Στην συνέχεια της εξέλιξης της υποθέσεως του έργου η έκθεση γεγονότων, οι λόγοι των προσώπων διαγράφουν τους ανθρώπους όπως είμαστε οι περισσότεροι: άσπρόμαυροι. Δηλαδή με θετικά και άρνητικά στοιχεία. Η φύση του «κατ' εικόνα», χωρίς να έχει εξαλειφθεί,

έχει υποστεί, μικρότερη ή μεγαλύτερη αλλοίωση. Ανάλογα με την στάση μας στις υποβολές του έχθρου, που «ως λέων ώρουμένος περιπατεί ζητών τίνα καταπή» (Πέτρου Α' 5,8). Ανάλογα με την αντίσταση που ο καθένας μας προβάλλει. Συνέπεια, νά έχει δημιουργηθεί στην ύπαρξή μας μικρή ή μεγάλη άποικία της βασιλείας του κακού.

Ο συγγραφέας Λουντοβίκο Νότα δείχνει γνήσιο ενδιαφέρον για την δύστυχη κοπέλα, αλλά ή υπόθεση Έρσίλια άποτελεί γι' αυτόν και ένα πρώτης τάξεως θέμα για συγγραφή μυθιστορήματος. Σέ σχετική συνομιλία τους του λέει: «Έκείνη που φαντάσθηκες. Θεέ μου, άν ποτέ ήμωνα τουλάχιστον κάτι, όπως είπες, θέλω νά 'μαι. Συγχώρα με, αλλά μου φαίνεται σαν προδοσία νά μέ βλέπεις άλλη».

Ο πρώην μνηστήρας Φράνκο Λασπίγκα ήλθε εις έαυτόν μετά την άκύρωση του γάμου και την διάλυση του άρραβώνα. Η μνηστή και οι γονείς της έπαθαν σόκ από την συγκλονιστική συνέντευξη της Έρσίλια που έδιάβασαν στην έφημερίδα. Γκρέμισμα της έκτιμήσεως για τον μνηστήρα και αύριανό σύζυγο, της συμπάθειας, της πρώτης φάσεως αγάπης, της έλπίδας για μία εύτυχημένη έγγαμη ζωή. Ο Λασπίγκα έχει τύψεις, θέλει νά επανορθώσει τό κακό που έχει προκαλέσει στην Έρσίλια. Σέ συνομιλία του μέ τον δημοσιογράφο όμολογει: «... Καταστράφηκε ή ζωή μου! Μέ μιās! Όλες αυτές οι φωνές άπ' τους έφημεριδοπώλες! ... Μόλις τό διάβασα! ... Νόμισα πώς μ' άρπάξανε και μέ ρίξανε χάμω! Τί φωνές! Η μνηστή μου, ο πατέρας της, ή μητέρα της και ... Άκόμα κι' οι νοικάρηδες στή σκάλα ... Πόσο κακό, πόσο κακό τους έκανα; Άναστατώθηκε ο κόσμος άπ' τό κακό που έχω κάνει! Κόντεψα νά πεθάνω! Πρέπει νά επανορθώσω! Νά επανορθώσω!». Η Έρσίλια δέν δέχεται. «Λέει πώς πρέπει νά γυρίσετε στην άρραβωνιαστικά σας» τον πληροφορεί ή Σινιόρα Όνόρια. Ο Λασπίγκα σέ δεύτερο στάδιο θέλει νά εξακριβώσει εάν ή Έρσίλια, που του είχε δοθεί, ήταν έρωμένη του προζένου πριν από τον άρραβώνα τους.

Ο δημοσιογράφος Άλφρέντο Κανταβάλε στην Έρσίλια: «Επιτρέπεται, σινιορίνα, νά συγχαρώ όχι μόνο έσās επί τη διασώσει σας, αλλά και τον έαυτόν μου λιγουλάκι. Έ, ναι για τή μεγάλη έπιτυχία που είχα και βγήκε όλη σέ καλό σας. Θέλω νά πώ ... έτσι όπως διηγήθηκα τή συμπαθητική ιστορία σας, μέ τή φτωχή πρόζα μου, συγκίνησα ένα διάσημο συγγραφέα!» Έννοει τον Λουντοβίκο Νότα. «Τί άνοησίες, μαέστρο, κάθεται και λέει ο φίλος σας;». Στην Έρσίλια: «Και δέ φαντάζεστε, σινιορίνα, τή χαρά μου!». Χαρά γιατί; Για την σωτηρία της κοπέλας ή για την επαγγελματική του έπιτυχία; Μόνον άνοησίες μερικά λεγόμενά του; Όχι καρπός χαμηλού ήθους; Δέν λείπει και τό κερασάκι της ταπεινολογίας: «μέ τή φτωχή πρόζα μου!».

Οι συνομιλίες που γίνονται ανάμεσα στον πρόζενο Γκρόττι και την Έρσίλια άποκαλύπτουν την σχέση τους και τον έσωτερικό κόσμο τους. Μέ τό στόμα της Έρσίλια ο συγγραφέας κάνει μία σημαντική έπισήμανση: «Όσο περισσότερη ήδονή μου 'δινες, τόσο περισσότερο σέ μισούσα» λέει ή Έρσίλια στον Γκρόττι. Φτωχάινει και την έρωτική σχέση μας ή πνευματική μας ένδεια, όταν δέν είναι καρπός αγάπης. Η σχέση αυτή όριοθετήθηκε από τον Δημιουργό στην αυγή της ανθρώπινης ιστορίας. Η παράνομη σχέση τους καρπός έλλείψεως πνευματικής άντιστάσεως μέ τραγικές συνέπειες για τους ίδιους τους δράστες και

άλλα πρόσωπα. Μήπως τό άρνητικό ήθικό ποιόν τοῦ Λασπίγκα δέν έπληξε τήν Έρσίλια, τήν μνηστή του καί τούς γονείς της;

Ό Γκρόττι φέρεται σκληρά στήν Έρσίλια στό διαμέρισμα τοῦ Νότα. Όταν εκείνη τοῦ λέει «Θά έπρεπε νά σωπάσω, καί τό ξέρω πολύ καλά. Μιά πέτρα στό κορμί μου καί αντίο γιά πάντα». Ό πρόξενος άπαντά: «Μιά πέτρα... αὐτήν τήν πέτρα τήν πέταξες μ' ὄλη σου τή δύναμη, κι' ὁ βοῦρκος, ἡ λάσπη, πιτσιλίζοντας βρώμισε ὄλο τόν κόσμο. Μᾶς λέκιασε ὄλους».

Όπως ὁ Γκρόττι, γιά λεκέδες μιλάμε οἱ περισσότεροι, λησμονώντας ὅτι ἡ άμαρτωλή ψυχή μας εἶναι ἡ αἰτία τῆς ήθικῆς καί ὕλικῆς ρυπάνσεως τῆς κοινωνίας μας καί τοῦ φυσικοῦ κόσμου! Όπως ὁ Γκρόττι, αντί νά κατηγοροῦμε τόν ἑαυτόν μας κατακρίνουμε τούς άδελφούς μας!

Άλλά καί άπό τό εἶναι τοῦ Γκρόττι δέν λείπει τό λευκό. Όταν ἡ Έρσίλια τοῦ λέει κλαίοντας «Ήσουνά τόσο καλός ...» ὁ πρόξενος άπαντά: «Γιατί εἶχα άνάγκη νά κάνω καλό στούς άλλους, ἐγώ, πού ένιωθα νά μέ πνίγει ἡ άγωνία τῆς θλιβερῆς ζωῆς μου, ἤθελα νά παίρνω άπάνω μου ὄλο τό βάρος τῆς ζωῆς, γιά νά ξανασαίνουν οἱ άλλοι ... Ήνωθα τήν άνάγκη νά κάνω στούς άλλους ὄσο τό δυνατό καλύτερη τήν ὕπαρξή τους ... χαιρόμουνά νά 'ναι εὐτυχισμένοι, μιᾶς κι' ἐγώ προσωπικά, δέν εἶχα πιά καμιάν ἐλπίδα γιά εὐτυχία».

Όταν ἡ ζωή μας εἶναι ἐπί τήν Πέτρα θεμελιωμένη, δέν μπορεῖ σέ καμία περίπτωση νά εἶναι θλιβερή. Μέ τά κριτήρια τῆς Άποκεκαλυμμένης Άλήθειας βρίσκουμε τήν «καλύτερη ὕπαρξη». Ἡ έννοια εὐτυχία δέν άπαντά στό Χριστιανικό λεξιλόγιο. Οἱ Χριστιανοί γευόμαστε τήν χαρά, ἦν οὐδείς αἶρει άφ' ἡμῶν, καρπό τοῦ Άγίου Πνεύματος.

Ό κόσμος τῆς Έρσίλια Ντρέϊ καί ὁ κόσμος μας. Καθαρή άγάπη εἶχε γι' αὐτήν ἡ κορούλα τῶν Γκρόττι πού δέν εἶχε άκόμη μολυνθεῖ άπό τόν κόσμο μας. Ἡ Σινιόρα Όνόρια: «Όλοι εἶναι ἑναντίον της». Ἡ ἴδια: «Θεέ μου, τί φρίκη. Τί άηδία ... θέλησα νά φτιάξω τοῦλάχιστον γιά τόν θάνατό μου μία φορεσιά καθώς πρέπει ... Σ' ὄλη μου τή ζωή δέν μπόρεσα ποτέ ν' άποκτήσω καμιά πού νά μοῦ ἐπιτρέπει νά κάνω καλή ἐντύπωση ... πού νά μήν τήν ἔχουνε καταξেসκίσει τά σκυλιά ... ὄλα αὐτά τά σκυλιά πού άσταμάτητα πέφτουνε άπάνω μου ... σέ κάθε στροφή τοῦ δρόμου ... οὔτε μία φορεσιά πού νά μήν λεκιάστηκε άπό τίς πιό ταπεινές άθλιότητες, άπό τίς πιό χυδαῖες ...».

Άπό τότε πού χάσαμε τήν λαμπρότητα τῆς στολῆς τῆς ψυχῆς, προσπαθοῦμε νά τήν άναπληρώσουμε στολίζοντας μέ ένδύματα καί κοσμήματα τό σῶμα. Καί ἐπιμένουμε, ὡς άτομα καί άνθρωπότητα, νά ἐπαναλαμβάνουμε τό βασικό καί πρωταρχικό σφάλμα πού διαπράξαμε στόν κῆπο τῆς Έδέμ. Άντί νά ὕπακούσουμε στόν Θεό γιά τήν πραγματοποίηση τοῦ «καθ' ὁμοίωσιν», άκολογηθήσαμε τήν πρόταση τοῦ διαβόλου καί πετύχαμε τήν άμαύρωση τοῦ «κατ' εἰκόνα».

Άντί νά πάρει τόν δρόμο τῆς μετανοίας ἰκετεύοντας τόν Κύριό μας «λάμπρυνόν μου τήν στολήν τῆς ψυχῆς», ἡ Έρσίλια Ντρέϊ τερματίζει τήν ζωή της μέ δηλητήριο άπευθύνοντας τά τελευταία λόγια τῆς ζωῆς της καί τοῦ ἔργου στόν πρῶν ἑραστή της Γκρόττι καί πρῶν μνηστήρα της Λασπίγκα: «Πεθαίνω ὀλόγυμνη. Δίχως νά μέ σκεπάζει τίποτα ... περιφρονημένη ... ἔξουθενωμένη ... Όρίστε. Εὐχαριστηθήκατε; Πηγαίνετε, τώρα, φύγετε. Άφήστε με νά

πεθάνω σιωπηλά: έντελῶς γυμνή. Πηγαίνετε. Τώρα ἔχω τό δικαίωμα, θαρρῶ, νά μή βλέπω κανένα, νά μήν ἀκούω κανένα. Πηγαίνετε. Πηγαίνετε νά πείτε, ἐσύ στή γυναίκα σου, ἐσύ στή μνηστή σου, πῶς ἐκείνη πού πέθανε – αὐτή ἐδῶ, μπροστά σας – πέθανε ... γυμνή ... δέν μπόρεσε νά ντυθεῖ».

Μέ μιά ἀριστουργηματική δομή, πού συναρπάζει καί θυμίζει τήν τραγωδία «Οἰδίπους τύραννος» τοῦ Σοφοκλῆ, ὁ Λουίτζι Πιραντέλλο ἀφαιρεῖ τίς προσχώσεις, πού τό θολωμένο ποτάμι τῆς ἀτομικῆς καί πανανθρώπινης ἱστορίας ἔχει ἀποθέσει πάνω στήν ἀθάνατη οὐσία μας καί μᾶς θέτει μπροστά στίς εὐθύνες μας τόσο γιά τό «ένδυμα γάμου» ὅσον καί γιά τίς σχέσεις μας μέ τούς συνανθρώπους μας. Καί γιά νά θυμηθοῦμε τήν ἀλήθεια πού μᾶς ἔχει ἀποκαλυφθεῖ: ἀπό τό εἶδος τῆς σχέσεώς μας μέ τούς συνανθρώπους μας ἐξαρτᾶται ἂν θά ἔχουμε «ένδυμα γάμου» στό δεῖπνο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Στήν ὀπερέτα τοῦ Γιόχαν Στράους «**Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ**».

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Σέ μιά λουτρόπολη κοντά σέ μιά μεγάλη πόλη, ὁ Ἄιζενσταῖν ἔχει καταδικαστεῖ σέ φυλάκιση γιά ἓνα πταῖσμα. Τήν σύζυγό του Ροζαλίντε, πολιορκεῖ ὁ Ἄλφρεντ, δάσκαλος μουσικῆς, πού δηλώνει πῶς θά τήν ἐπισκεφτεῖ μόλις ὁ ἄντρας τῆς μπεῖ στήν φυλακή. Ἡ ὑπηρέτριά της, Ἀντέλε, ἐξομολογεῖται στό κοινό πῶς τό ἴδιο βράδυ θέλει νά πάει στόν χορό τοῦ νεαροῦ ρώσου πρίγκιπα Ὀρλόφσκι. Ζητᾶ ἄδεια ἀπό τήν κυρά της, λέγοντας πῶς θέλει νά ἐπισκεφτεῖ μιά ἄρρωστη θεία της. Ἡ Ροζαλίντε τῆς ἀρνεῖται τήν ἔξοδο. Ἐπιστρέφει ὁ Ἄιζενσταῖν ἀγανακτισμένος μέ τόν δικηγόρο του, πού ἀντί νά τόν ἀπαλλάξει ἀπό τήν ποινή κατόρθωσε νά τήν μεγαλώσει. Ὁ φίλος του Δρ. Φάλκε προσπαθεῖ νά τοῦ φτιάξει τήν διάθεση καί τοῦ θυμίζει μιά παλιά φάρσα πού εἶχε κάνει ὁ Ἄιζενσταῖν σέ βάρος του, μέ ἀποτέλεσμα μετά ἀπό ἓναν ἀποκριάτικο χορό ὁ Φάλκε νά τριγυρνᾶ στούς δρόμους ντυμένος μέ κοστουμί νυχτερίδας, μέρα μεσημέρι. Στήν συνέχεια ἀναφέρει τόν χορό τοῦ πρίγκιπα Ὀρλόφσκι καί λέει στόν φίλο του πῶς ἂν παρουσιαστεῖ στό κρατητήριο στίς 6 τό πρωί ὁ διευθυντής τῶν φυλακῶν δέν θά εἶχε ἀντίρρηση. Ἐνθουσιασμένος ὁ Ἄιζενσταῖν ντύνεται ἐπίσημα γιά τήν βραδινή ἔξοδο, λέει ὅμως στήν γυναίκα του πῶς πηγαίνει νά ἐκτίσει τήν ποινή. Ἀκολουθεῖ ἓνας σαρκαστικός δακρύβρεχτος ἀποχαιρετισμός. Ἡ Ροζαλίντε δίνει τελικά ἄδεια στήν ὑπηρέτριά της καί ὑποδέχεται τόν ἐπίδοξο ἔραστή, στόν ὁποῖο παραθέτει κατ' ἀρχήν δεῖπνο. Πάνω στήν ὥρα φθάνει ὁ διευθυντής τῶν φυλακῶν καί θεωρῶντας αὐτονόητο πῶς ὁ ἄντρας πού δειπνεῖ μέ τήν Ροζαλίντε εἶναι ὁ σύζυγός της, ὀδηγεῖ τον Ἄλφρεντ στή φυλακή. Θέλοντας νά ἀποφύγει τό σκάνδαλο ἡ Ροζαλίντε ὑπερθεματίζει.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Στόν χορό τοῦ Ὀρλόφσκι ὁ Δρ. Φάλκε ἐξηγεῖ στόν νεαρό ἀλλά γεμάτο πλήξη πρίγκιπα πῶς ἔχει ὀργανώσει μιά φάρσα γιά νά διασκεδάσουν: μιά φάρσα πού ὀνόμασε «Ἡ Ἐκδίκηση τῆς Νυχτερίδας». Καταφθάνει ὁ Ἄιζενσταῖν μεταμφιεσμένος. Ἀναγνωρίζει τήν ὑπηρέτριά του,

ὅμως ἡ Ἄντελε τὸν ἀποκρούει ἐνώπιον ὄλων ἐμβρόντητη πού τόλμησε νά τήν προσβάλλει μέ τέτοιο τρόπο. Καταφθάνει μεταμφιεσμένος καί ὁ διευθυντής τῶν φυλακῶν, ὅπως ἐπίσης καί μία μυστηριώδης κόμισσα ἀπό τήν Οὐγγαρία. Ὁ Ἄιζενσταϊν φλερτάρει μαζί της χωρίς νά ἀντιληφθεῖ ὅτι πίσω ἀπό τή μάσκα κρύβεται ἡ ἴδια του ἡ γυναῖκα. Ἡ Ροζαλίντε καταφέρνει νά ἀποσπάσει τό ρολοῖ του. Στή συνέχεια ὁ Ἄιζενσταϊν καυχιέται γιά τήν φάρσα πού εἶχε ὀργανώσει σέ βάρος τοῦ Φάλκε, μέ ἀποτέλεσμα νά τρομοκρατηθοῦν ὅλοι ὅσοι ἀντίκριζαν στό διάβα τους τήν τεράστια νυχτερίδα. Ὁ Ὀρλόφσκι κάνει μία πρόποση στόν «βασιλιά Καμπανίτη Α΄» πού ρέει ἄφθονος καί ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά χαλαρώνει τήν διάθεση ὄλων. Ἡ ὀμήγυρις ὑμνεῖ τήν «ἀδελφική» ἀτμόσφαιρα πού ἔχει δημιουργηθεῖ καί μόλις ἡ ὥρα πάει ἔξι ὁ Ἄιζενσταϊν καί ὁ διευθυντής τῶν φυλακῶν ἀποχωροῦν.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

Στή φυλακή ὁ Ἄλφρεντ τραγουδᾷ στό κελί του. Ἐνοχλημένος ὁ μεθυσμένος δεσμοφύλακας προσπαθεῖ νά τόν κάνει νά σιωπήσει. Καταφθάνει ἡ Ἄντελε μέ τήν ἀδελφή της, ἀναζητώντας τόν εὐγενῆ πού εἶχε συναντήσει τό προηγούμενο βράδυ, χωρίς φυσικά νά γνωρίζει πῶς αὐτός δέν ἦταν ἄλλος ἀπό τόν διευθυντή τῶν φυλακῶν. Εἶναι σίγουρη πῶς θά τήν βοηθήσει νά γίνει μία σπουδαῖα ἠθοποιός. Φτάνει καί ὁ Ἄιζενσταϊν ἔτοιμος νά ἐκτίσει τήν ποιή του. Μένει ὅμως ἐκπληκτος ὅταν ἀποκαλύπτεται πῶς ὁ εὐγενῆς μέ τόν ὁποῖο διασκέδαζε λίγες ὥρες νωρίτερα εἶναι ὁ διευθυντής τῶν φυλακῶν καί μένει τελείως ἄφωνος ὅταν ὁ ἴδιος τόν πληροφορεῖ πῶς ἔχει ἤδη συλλάβει τόν Ἄιζενσταϊν ἀπό τό βράδυ τῆς προηγούμενης. Ἀποφασισμένος νά μάθει τήν ἀλήθεια μεταμφιέζεται σέ δικηγόρο καί ἀνακρίνει τόν Ἄλφρεντ καί τήν Ροζαλίντε, πού ἔχει φτάσει στό μεταξύ, προκειμένου νά ξεκαθαρίσει τήν παρεξήγηση. Μή μπορώντας νά συγκρατήσῃ τήν ὀργή του ἀποκαλύπτει τήν πραγματική του ταυτότητα. Ὑποχρεώνεται ὅμως νά μετριάσει τόν θυμό ὅταν ἡ Ροζαλίντε τοῦ ἀποκαλύπτει μέ τήν σειρά της πῶς ἐκείνη ἦταν ἡ κόμισσα ἀπό τήν Οὐγγαρία τήν ὁποία αὐτός φλέρταρε, θεωρώντας πῶς ἡ γυναῖκα του δέν ἐπρόκειτο νά το πληροφορηθεῖ. Πάνω στήν ὥρα καταφθάνουν καί οἱ ὀπόλοιποι καλεσμένοι τοῦ πρίγκιπα Ὀρλόφσκι καί ὁ Φάλκε ἀποκαλύπτει πῶς ἐκεῖνος ἔστησε τήν ὄλη ἱστορία ἐκδικούμενος τόν φίλο του γιά τήν παλιότερη φάρσα. Ἀποφασισμένοι νά μή δώσουν μεγαλύτερο βάρος σέ ὅσα συνέβησαν, ὅλοι ρίχνουν τήν εὐθύνη στόν καμπανίτη.

Στήν ὄπερα «ΝΤΟΝ ΚΑΡΛΟΣ» τοῦ Τζιουζέππε Βέρντι.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνή πρώτη. Στό μοναστήρι τοῦ Ἰούστου, κοντά στόν τάφο τοῦ παπποῦ του, Καρόλου Ε΄ ὁ Ντόν Κάρλος, Ἰνφάντης τῆς Ἰσπανίας, σκέπτεται τήν πρώην μνηστή του Ἐλισάβετ του Βαλουά καί θρηνεῖ τόν χαμένο ἔρωτά τους. Θυμᾶται τίς εὐτυχισμένες στιγμές πού εἶχε ζήσει μαζί της στό Φονταινεμπλώ, προτοῦ αὐτή γίνει γυναῖκα τοῦ πατέρα του, Φιλίππου Β΄ τῆς

Ίσπανίας. Ακούγεται ή φωνή ενός μοναχοῦ πού στά αὐτιά τοῦ Ντόν Κάρλος ἤχει σάν τή φωνή τοῦ Καρόλου Ε': «Ἡ γαλήνη καί ή παρηγοριά βρίσκεται μόνο στόν Οὐρανό».

Ἔρχεται ὁ Ροντρίγκο, Μαρκήσιος τοῦ Πόζα, πού ἐπέστρεψε ἀπό τή Φλάνδρα. Ἀφοσιωμένος φίλος τοῦ Ντόν Κάρλος, προσπαθεῖ νά τόν κάνει νά ξεχάσει τόν ἄτυχο ἔρωτά του καί τόν παρακινεῖ νά ζητήσῃ ἀπό τόν πατέρα του νά τόν στείλῃ ὡς διοικητή στή Φλάνδρα, γιά νά ἀνακουφίσει τό λαό της πού ὑποφέρει κάτω ἀπό τήν ἰσπανική κυριαρχία. Οἱ δύο φίλοι ὀρκίζονται αἰώνια πίστη.

Ἐμφανίζονται ὁ βασιλιάς καί ή βασίλισσα πού πηγαίνουν στό παρεκκλήσι νά προσευχηθοῦν.

Σκηνή δεύτερη. Κοντά στήν εἴσοδο τοῦ μοναστηριοῦ οἱ Κυρίες τῆς ἀκολουθίας τῆς βασίλισσας διασκεδάζουν περιμένοντάς τήν νά βγεῖ ἀπό τό μοναστήρι. Ἡ πριγκίπισσα Ἐμπολι τούς τραγουδᾷ ἕνα μαυριτανικό τραγούδι (τό τραγούδι τοῦ πέπλου). Ἔρχεται ή Ἐλισάβητ. Ἐνας ἀκόλουθος ἀναγγέλλει τόν Πόζα, πού ἐπιδεικτικά τῆς δίνει ἕνα γράμμα ἀπό τή μητέρα της ἀπό τό Παρίσι, κάτω ἀπό τό ὁποῖο ἔχει κρυμμένο ἕνα σημείωμα ἀπό τόν Ντόν Κάρλος. Ἡ βασίλισσα διστακτικά διαβάζει τό σημείωμα καί μετὰ ἀπό παράκληση τοῦ Πόζα δέχεται νά παραχωρήσῃ ἀκρόαση στόν Ντόν Κάρλος. Στήν ἐμφάνιση τοῦ Ἰνφάντη ὁ Πόζα ἀπομακρύνει τήν Ἐμπολι καί τίς ἄλλες κυρίες τῆς Αὐλῆς. Ὁ Ντόν Κάρλος ζητᾷ ἀπό τήν Ἐλισάβητ νά μεσιτεῦσῃ στόν πατέρα του νά τοῦ ἐπιτρέψῃ νά φύγῃ γιά τήν Φλάνδρα. Τῆς μιλά γιά τήν ἀγάπη τους καί τήν κατηγορεῖ γιά τήν ψυχρότητά της. Ἐκείνη τοῦ θυμίζει ὅτι τώρα πιά εἶναι γυναῖκα τοῦ πατέρα του. Ἀπελπισμένος ἀπό τή στάση της ὁ Ντόν Κάρλος φεύγει ταραγμένος. Ἀναγγέλλεται ή ἀφιξη τοῦ βασιλιά καί συγκεντρώνεται πάλι ή Αὐλή. Ὁ Φίλιππος ὀργισμένος πού βρίσκει τή βασίλισσα μόνη, παρά τίς ἐντολές του, ἐξορίζει τήν Ἀκόλουθό της. Ἡ βασίλισσα ἀπομακρύνεται μέ τήν Ἀκολουθία της. Ὁ Φίλιππος ζητᾷ ἀπό τόν Πόζα νά μείνῃ καί τόν παρακινεῖ νά ζητήσῃ κάτι σέ ἀντάλλαγμα γιά τίς ὑπηρεσίες πού ἔχει προσφέρει στήν Ἰσπανία. Ἐκεῖνος ἀρνεῖται ὅτιδήποτε γιά τόν ἑαυτό του· ἐπωφελεῖται ὁμως τῆς εὐκαιρίας καί τοῦ μιλά γιά τό δικαίωμα ἐλευθερίας σκέψης καί ἔκφρασης πού στερεῖται ὁ λαός τῆς Φλάνδρας. Ὁ Φίλιππος ἀρνεῖται νά ἀκούσῃ περισσότερα γι' αὐτές τίς ἰδέες καί προειδοποιεῖ τόν Πόζα νά προφυλαχτεῖ ἀπό τόν Μέγα Ἱεροεξεταστή. Μετά, παραμερίζοντας τίς κρατικές ὑποθέσεις, τοῦ φανερώνει τήν ἀνησυχία καί τίς ὑποψίες του γιά τά αἰσθήματα τῆς βασίλισσας πρὸς τόν Ντόν Κάρλος. Ὁ Πόζα διαμαρτύρεται καί ὁ Φίλιππος τοῦ προτείνει νά παραμείνῃ στήν Αὐλή, δίνοντάς του τό δικαίωμα νά ἐπισκέπτεται ἐλεύθερα τή βασίλισσα γιά νά διαπιστώσῃ τήν ἀλήθεια.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνή πρώτη. Στόν κήπο τῶν ἀνακτόρων ὁ Ντόν Κάρλος περιμένει νά συναντήσῃ ἐκείνη πού τοῦ ἔστειλε ἕνα ἀνώνυμο σημείωμα καί τόν καλεῖ σέ μυστική συνάντηση. Πιστεύει ὅτι εἶναι ή Ἐλισάβητ, ἀλλά ἔρχεται ή Ἐμπολι σκεπασμένη μέ πέπλο. Στό σύντομο διάλογο πού ἀκολουθεῖ ὁ Ντόν Κάρλος ἀντιλαμβάνεται μέ ἀπογοήτευση ὅτι δέν εἶναι ή βασίλισσα, καί ή

Ἐμπολι ὀργισμένη ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσή του τὸν ἀπειλεῖ. Ἔρχεται ὁ Πόζα πού προσπαθεῖ νὰ τὴν ἠσυχάσει. Ὄταν ἐκείνη συνεχίζει τίς ἀπειλές της, αὐτὸς τραβάει τὸ ξίφος του, ἀλλὰ ὁ Ντόν Κάρλος τὸν ἐμποδίζει νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσει. Ὄταν ἡ Ἐμπολι φεύγει, ὁ Πόζα ἀνήσυχος ἀπὸ τίς ἀπειλές της προτείνει στὸν Ντόν Κάρλος νὰ τοῦ ἐμπιστευτεῖ κάθε ἔγγραφο σχετικὸ μὲ τὴν ὑπόθεση τῆς Φλάνδρας καὶ πού θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἐνοχοποιήσει. Μετὰ ἀπὸ στιγμιαῖο δισταγμὸ, (ἡ Ἐμπολι τοῦ ἀποκάλυψε τίς συνομιλίες τοῦ Πόζα μὲ τὸν πατέρα του), ὁ Ντόν Κάρλος τοῦ ἐμπιστεύεται τὰ ἔγγραφα.

Σκηνὴ δευτέρη. Ὁ λαὸς καὶ οἱ Εὐγενεῖς συγκεντρώνονται στὴν πλατεῖα, μπροστὰ στὸν Καθεδρικό ναό, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴ θανάτωση τῶν αἰρετικῶν στὴν πυρὰ. Ἔρχεται ὁ Φίλιππος περιστοιχισμένος ἀπὸ μοναχοὺς. Μία ἀντιπροσωπεῖα Φλαμανδῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ντόν Κάρλος παρουσιάζονται μπροστὰ του καὶ ζητοῦν ἔλεος γιὰ τὴ χώρα τους. Ὁ Φίλιππος τοὺς κατηγορεῖ ὅτι δὲν εἶναι πιστοὶ οὔτε στό Θεό οὔτε στὸν βασιλιᾶ τους καὶ τοὺς διατάζει νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Ὁ Ντόν Κάρλος παρεμβαίνει καὶ ζητᾷ ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ τοῦ ἀναθέσει τὴ διοίκηση τῆς Φλάνδρας. Ὁ Φίλιππος ἀρνεῖται μὲ θυμὸ καὶ τότε ὁ Ἰνφάντης τραβᾷ τὸ ξίφος του καὶ ὀρκίζεται νὰ σώσει τὴ Φλάνδρα. Ὀργισμένος ὁ Φίλιππος διατάζει νὰ τὸν ἀφοπλίσουν. Κανένας δὲν τολμᾷ. Ὁ Πόζα ζητᾷ ἀπὸ τὸν Ντόν Κάρλος νὰ τοῦ παραδώσει τὸ ξίφος, τὸ παίρνει, τὸ δίνει στό βασιλιᾶ, ὁ ὁποῖος τὸν ὀνομάζει ἀμέσως δούκα. Ὁ Φίλιππος ἀπομακρύνεται μὲ τὴ βασίλισσα καὶ τοὺς Αὐλικούς. Καθὼς οἱ φλόγες τῆς πυρᾶς φωτίζουν τὸν ὀρίζοντα, μιὰ οὐράνια φωνὴ ὑπόσχεται στοὺς αἰρετικούς αἰώνια γαλήνη στὸν Οὐρανό.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνὴ πρώτη. Ὁ Φίλιππος στό γραφεῖο του, ἄγρυπνος ἕως τὰ χαράματα, μονολογεῖ. Παραπονεῖται γιὰ τὴν μοῖρα του καὶ τὴ μοναξιά του. Ἡ Ἐλισάβετ δὲν τὸν ἀγάπησε ποτέ. Στό γραφεῖο μπαίνει ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής. Ὁ Φίλιππος τοῦ μιλᾷ γιὰ τὴν ἀνυπακοή τοῦ Ντόν Κάρλος, πού φτάνει τὰ ὄρια τῆς προδοσίας, καὶ τὸν ρωτᾷ ἐάν ἡ Ἐκκλησία θὰ ἔδινε ἄφεση σὲ ἓνα πατέρα πού ὡς βασιλιάς τιμώρησε μὲ θάνατο τὸν γιό του. Τὸν Ἱεροεξεταστή ὅμως ἀπασχολεῖ περισσότερο νὰ πείσει τὸν Φίλιππο νὰ τοῦ παραδώσει τὸν Πόζα. Ὁ βασιλιάς ἀρνεῖται καὶ ὁ Ἱεροεξεταστής φεύγει ὀργισμένος. Στό γραφεῖο ἔρχεται ἡ Ἐλισάβετ ζητώντας δικαιοσύνη. Τῆς ἔκλεψαν τὴν κασσετίνα μὲ τὰ κοσμήματά της. Ἡ κασσετίνα βρίσκεται ἐπάνω στό γραφεῖο τοῦ βασιλιᾶ. Τοῦ τὴν εἶχε παραδώσει ἡ Ἐμπολι. Ὁ Φίλιππος ζητᾷ ἀπὸ τὴν Ἐλισάβετ νὰ τὴν ἀνοίξει. Στὴν ἄρνησή της, ἐκεῖνος σπάει τὴν κλειδαριὰ καὶ βρίσκει ἀνάμεσα στὰ κοσμήματα τὸ μενταγιὸν μὲ τὸ «πορτραῖτο» του Ντόν Κάρλος. Ἡ βασίλισσα ἀπορρίπτει τὴν κατηγορία τῆς μοιχείας καὶ λιποθυμᾷ.

Ἔρχονται ἡ Ἐμπολι καὶ ὁ Πόζα. Ἡ Ἐμπολι βλέποντας τὴν κατάσταση τῆς βασίλισσας, αἰσθάνεται τύψεις γιὰ τὴν πράξη της. Ὄταν ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Πόζα φεύγουν, ἀποκαλύπτει ὅτι ἐκείνη ἔκλεψε τὴν κασσετίνα καὶ τὴν ἔδωσε στό βασιλιᾶ, ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Ντόν Κάρλος δὲν βρῆκε ἀνταπόκριση, καὶ ὁμολογεῖ τὴ σχέση της μὲ τὸν Φίλιππο. Ἡ Ἐμπολι καταριέται τὴν ὁμορφιά της. Τὴν ἐπομένη θὰ πάει σὲ μοναστήρι, νὰ τελειώσει τὴ ζωὴ της, ἐκεῖ. Ἔχει ὅμως μιὰ μέρα ἀκόμη στὴ διάθεσή της γιὰ νὰ σώσει τὸν Ντόν Κάρλος.

Σκηνή δεύτερη. Ὁ Ντόν Κάρλος βρίσκεται στή φυλακή. Ὁ Πόζα ἔρχεται νά τοῦ ἀναγγεῖλει ὅτι σύντομα θά εἶναι ἐλεύθερος. Τώρα ἔνοχος γιά τήν ἐξέγερση τῶν Φλαμανδῶν θεωρεῖται καί καταδιώκεται ὁ Πόζα, ἀφοῦ αὐτός κατεῖχε τά ἐνοχοποιητικά ἔγγραφα. Ὁ Ντόν Κάρλος ἀρνεῖται νά δεχτεῖ τή θυσία τοῦ φίλου του καί λέει ὅτι θά ἀποκαλύψει τά πάντα στό βασιλιᾶ. Ἄντηχεῖ ἕνας πυροβολισμός. Ὁ Πόζα πέφτει πληγωμένος. Προτοῦ ξεψυχήσει θυμίζει στόν Ντόν Κάρλος τό χρέος του γιά τή Φλάνδρα καί τόν πληροφορεῖ πώς ἡ Ἐλισάβετ θά τόν περιμένει τό πρωί στό μοναστήρι τοῦ Ἰούστου. Ἔρχεται ὁ Φίλιππος πού θέλει νά ἐπιστρέψει στόν Ντόν Κάρλος τό σπαθί του. Ἐκεῖνος ἀρνεῖται νά τό πάρει καί ἀποκαλεῖ τόν πατέρα του δολοφόνο. Συγκεντρωμένο πλῆθος ὁρμᾶ μέσα στή φυλακή, ἀνάμεσά του καί ἡ Ἐμπολι πού παροτρύνει τόν Ντόν Κάρλος νά δραπετεύσει. Ἐμφανίζεται ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής καί ἐπιβάλλει τήν τάξη.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΑΞΗ

Στό μοναστήρι τοῦ Ἰούστου ἡ Ἐλισάβετ περιμένει τόν Ντόν Κάρλος. Θυμᾶται τή Γαλλία καί τό Φονταινεμπλώ ὅπου ὀρκίστηκαν αἰώνια ἀγάπη. Ἔρχεται ὁ Ντόν Κάρλος. Ἡ βασίλισσα τόν παροτρύνει νά τήν ξεχάσει, νά θυμᾶται τήν ὑπόσχεση πού ἔδωσε στόν Πόζα καί νά πάει στή Φλάνδρα γιά νά ἐπιτελέσει τήν ἀποστολή του. Ἐκεῖνος τό ὑπόσχεται. Θά συναντηθοῦν σέ μιάν ἄλλη ζωή, σέ ἕναν καλύτερο κόσμο. Ἐνῶ προφέρουν τά τελευταῖα λόγια τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τους, ἔρχεται ὁ Φίλιππος καί ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής. Ὁ Φίλιππος παραδίδει τόν Ἰνφάντη στόν Ἱεροεξεταστή καί ἐκεῖνος διατάζει τή φρουρά του νά τόν συλλάβει. Ὁ Ντόν Κάρλος τραβᾷ τό σπαθί του... Ὁ μοναχός (μέ τή μορφή τοῦ Κάρολου τοῦ Ε') θυμίζει καί πάλι πώς «ἡ γαλήνη καί ἡ παρηγοριά βρίσκεται μόνο στόν Οὐρανό».

Στήν ὄπερα τοῦ Μότσαρτ «**Η ΨΕΥΤΟΠΕΡΙΒΟΛΑΡΙΣΣΑ**».

1η ΠΡΑΞΗ

Στόν κήπο τοῦ δημάρχου Ντόν Ἀνκίζε, ἀπογοητευμένος ἀπό τήν ἀγαπημένη του Ἀρμίντα, ὁ ἵππότης Ραμίρο σκέπτεται ὅτι ὁ ἔρωτας εἶναι μία παγίδα. Ὁ δήμαρχος ἐκφράζει τόν ἔρωτά του γιά τήν ὑπηρέτρια Σερπέτα. Στόν κήπο βρίσκονται ἐπίσης ἡ κόμισσα Βιολάντε Ὀνέστι καί ὁ ὑπηρέτης τῆς Ρομπέρτο, πού κρύβουν τήν πραγματική τους ταυτότητα καί ἐμφανίζονται ὡς Σαντρίνα καί Νάρντο. Στόχος τους εἶναι νά ἀνακαλύψουν τόν κόμη Μπελφιόρε, πού στό παρελθόν, κατά τήν διάρκεια ἀντιδικίας, μαχαίρωσε τήν Βιολάντε. Θεωρῶντας ὅτι τήν σκότωσε, ἔφυγε κρυφά. Μεταμφιεσμένη, ἐκείνη τόν ἀναζητᾷ προκειμένου νά τόν συγχωρέσει. Ἔτσι, προσλήφθηκε ἀπό τόν δήμαρχο ὡς περιβολάρισσα καί παρουσίασε τόν Νάρντο ὡς ἐξάδελφό της. Ὁ Νάρντο ἐρωτεύεται τήν Σερπέτα, ὅμως ἐκείνη εἶναι ἀποφασισμένη νά παντρευτεῖ τόν κύριό της. Φτάνει ὁ ἀρραβωνιαστικός τῆς Ἀρμίντας, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Μπελφιόρε. Στούς κρεμαστούς κήπους ἡ Σαντρίνα ἀναλογίζεται τά δεινά πού τῆς ἔχουν συμβεῖ. Πληροφορούμενη τό ὄνομα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς Ἀρμίντας, λιποθυμᾷ. Ὄταν συναντῶνται, ὁ Μπελφιόρε τήν ἀναγνωρίζει, ἀλλά ἐκείνη ἀρνεῖται τήν πραγματική της

ταυτότητα. Η πράξη ολοκληρώνεται με ένα θαυμάσιο σύνολο, όπου τα βασικά πρόσωπα εκφράζουν με σαφήνεια τα διαφορετικά τους συναισθήματα.

2η ΠΡΑΞΗ

Σε μία αίθουσα της κατοικίας του δημάρχου ή Αρμίντα υποψιάζεται ότι κάτι συμβαίνει με τον αγαπημένο της Μπελφιόρε και τον κατηγορεί για απιστία. Προβλήματα αντιμετωπίζει και ο Νάρντο με την Σερπέτα. Η Σαντρίνα περιπλέκει ακόμα περισσότερο τον Μπελφιόρε, παρέχοντάς του απρόσμενες αποδείξεις για ...τον θάνατό της. Λίγο αργότερα καταφθάνει ο Ραμίρο με ένταλμα σύλληψης του Μπελφιόρε για την δολοφονία της Βιολάντε. Ο δήμαρχος δεν μπορεί να αφήσει την ανιψιά του να παντρευτεί έναν δολοφόνο. Σε άλλο δωμάτιο της κατοικίας ή Σαντρίνα υπερασπίζεται τον Μπελφιόρε αποκαλύπτοντας την πραγματική της ταυτότητα. Οι υπόλοιποι δεν την πιστεύουν απόλυτα, ενώ η ίδια αρνείται για ακόμα μία φορά την ταυτότητά της στον Μπελφιόρε, λέγοντας πως όλο αυτά τα έκανε μονάχα προκειμένου να τον σώσει. Στην συνέχεια πληροφορούμαστε ότι η Αρμίντα απήγαγε την Σαντρίνα και την εγκατέλειψε σε σκοτεινό δάσος. Οι άντρες τρέχουν να την σώσουν. Στο σκοτεινό δάσος ή Σαντρίνα φωνάζει για βοήθεια. Κρύβεται σε μία σπηλιά, ενώ σταδιακά εμφανίζονται όλα τα πρόσωπα της υπόθεσης, που μπλέκονται σε ένα παιχνίδι ψευδών ταυτοτήτων. Η αλήθεια αποκαλύπτεται μόνον όταν φτάνει ο Ραμίρο με φως. Η Σαντρίνα και ο Μπελφιόρε χάνουν τα λογικά τους.

3η ΠΡΑΞΗ

Σε δωμάτιο της κατοικίας του δημάρχου ο Μπελφιόρε και η Σαντρίνα θεωρούν ότι στο πρόσωπο του Νάρντο βλέπουν ο καθένας τον / την αγαπημένο/η τους. Ο Νάρντο φεύγει τρέχοντας. Ο δήμαρχος ακόμα δεν καταλαβαίνει τί έχει συμβεί ενώ η Αρμίντα επιμένει να παντρευτεί τον Μπελφιόρε. Στόν κήπο ο Μπελφιόρε και η Σαντρίνα ξυπνούν, έχοντας ανακτήσει τα λογικά τους και όρχίζονται να μείνουν για πάντα μαζί. Ως αποτέλεσμα συμφιλιώνεται και πάλι η Αρμίντα με τον Ραμίρο ενώ ή Σερπέτα, που αντιλαμβάνεται ότι ο δήμαρχος θα σκέπτεται πάντοτε την Σαντρίνα, παντρεύεται τον Νάρντο.

ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΡΩΝΗΣ

28 Μαρτίου 2024